

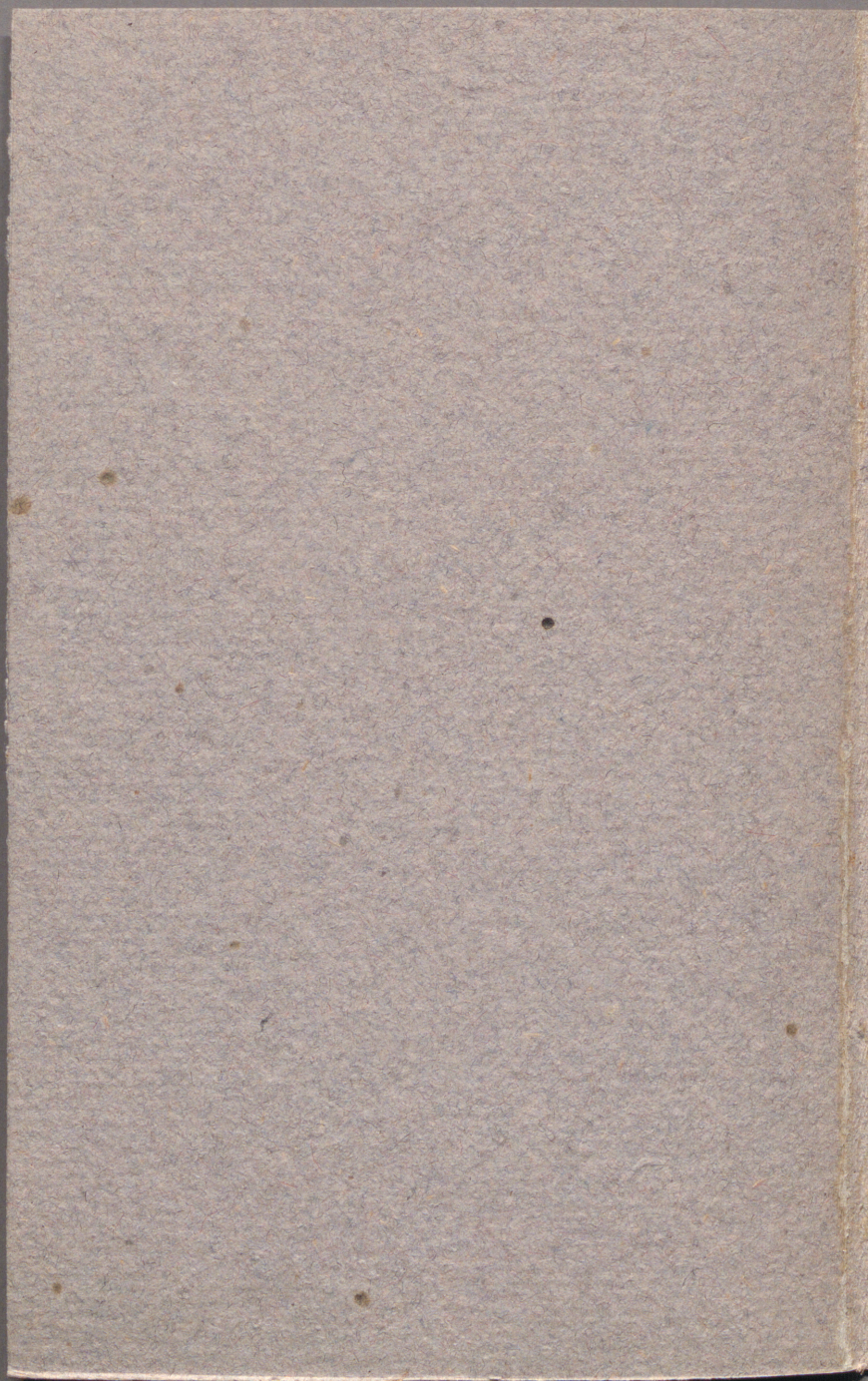
**Teateramatör-pjäsen. :
Sjömannens trolovade.
Kärleksdrama i 3 avd.**

Haglöf, Karl,

81 F a Br.

HAGLÖF
SJÖMANNENS
TROLOVADE
1917

Witt. Sv.
Dram
(2)

Teateramatör-pjäsen

Sjömannens trolovade

Kärleksdrama i 3 avdelningar

Spelas av

4 herrar och 2 damer.

Lämplig att spela ute i det fria.

Författad och utgiven av

K. S. Haglöf,

Alsbäck, Borlänge.

Pris 30 öre.

BORLÄNGE
DALARNES TIDNINGS- & BOKTRYCKERI-A.-B.

1917

PERSONER:

John, sjöman.
Olga, hans trolovade.
Nils, Olgas far.
Siri, guvernant.
Inspektör Alv.
Ella, grannflicka.
Jöns, arbetare.

Första avd. Utanför Nils stuga. *Andra avd.* På väg till kyrkan. *Tredje avd.* Utanför Nils stuga.

FÖRSTA AVDELNINGEN.

Å scenen anordnas en blomsterrabatt med levande blommor, vilket låter sig göra medelst blomkrukor, grupperade å olika höjd och något fyllnadsämne t. ex torrströ eller mossa däremellan. Några buskar här och där. I fonden en stuga. Olga och Siri äro inne. Siri är resklädd, Olga är lätt sommarklädd.

Siri: Fröken Olga är ute och ordnar med blomsterrabatten, ser jag. Vad det är trevligt att ha litet blommor och grönt kring knutarna.

Olga: Ja, jag är mycket intresserad av att syssla och stöka i trädgården. Det är väl också en syssla som man borde vinnlägga sig om, mer än man annars brukar göra. Tänk vad hemtrevligt det är och vad bra det är när hösten kommer att ha litet bär te syltning och ett och annat. Annars är jag också mycket för att äta bär, när jag kan få.

Siri: Ja, jag också. (Efter en paus): Jag kommer ifrån staden, det var mycket folk ute efter vägar i dag. Jag såg både beväringar och civila. Vid Nyttäpp bron mötte jag den där sjömannen John

dom kallar. Jag förstår att fröken vet vem jag menar. Den där som alla flickor brukar slå för. Det är en snygg pojk annars, den där John.

Olga: Ja, varför inte hålla med om det. Han ser åtminstone rätt hygglig ut, hur det kan vara annars.

Siri: Jo, efter vad jag hört skall han vara en bussig pojk. Jag skulle själv vara hågad för att göra hans bekantskap. Han har gjort ett gott intryck på mig. Skada blott att han är sjöman; och sådana får man aldrig sätta någon större lit till.

Olga: Säger fröken det! Vore jag sjöman och hade en kär vän, vet jag inget hinder för att jag icke skulle vara lika god att lita på för det. För resten har väl inte sjömännen så stora högar med flickor att välja på, åtminstone på skeppen, när dom är ute till sjöss.

Siri: Nej, inte på resorna, men dom svärma nog gladeligt med flickorna, när fartygen äro i hamn.

Olga: Men så äro väl också sjömannens liv ett oavbrutet, besvärligt slit både dag och natt. Inte för det jag försökt mig på det, men det kan man tänka sig. Tänk vad rysligt det är när det är storm.

Siri: Nå, emellertid, på tal om John, jag undrar om han har något viv för egen del. Kanske vi ska göra oss till för honom en smula.

Olga: Kanske det kunde lyckas för fröken, men se det lönar inte mödan att jag försöker. Var då likt! Jag förstår inte om han är stram och högdragen eller om han har ett tillbakadraget, nästan blygt sätt. Ibland ser han rätt så glad ut, ibland kommer man ingen vart med honom. En intressant pojk är han ju onekligen.

Olgas far kommer, vardagsklädd (kan också gå i byxor med ett par breda hängslen utan både väst och rock), en lätt hatt på huvudet. På hakan ett medelstort hakskägg. (Siri drar sig undan).

Nils (betraktande blomsterrabatten): Det syns att du har gott om tid. Nog kunde vi leva utan så mycket blommor härute. Jag tycker att du skulle sköta

om bättre på åker och äng och hjälpa mor i ladugården. Men då ä nu så att ungdomen inte bryr sig ett dugg om att göra någon verklig nytta i huset.

Olga: Nå, är det inte te nytta och trevnad att ha snyggt kring knutarna? Vore det bättre om folk skulle få lov att gå en stor omväg förbi här, blott för att undvika att se bråte och remmil, som en del folk staplar upp kring gårdarna.

Nils: Tala inga dumheter, flicka. En sådan mönstergård finns inte mer i den här socknen. Hur snart får jag höra talas om att du får ihop det med någon stöddig bondgrabb. Det vore på tiden att få någon som tar vid gården, för se nu vill jag snart slå mig i ro.

Olga: Ifall ätt jag någonsin skulle gifta mig, kan det lika lätt bli en person med annan sysselsättning. Sätt inte för stor lit till bondjobbet. Andra yrken kunna vara lika bra.

Nils (försmädligt): Jaså, du är klokare än far din. Du understår dig inte att ta en som har något annat yrke. Vad skulle du med en skomakare, en skräddare, en färgare, en bagare eller nå'nting så'nt där?

Olga: Sak samma om det vore en bra karl.

Nils: Nej du, det är just vad det inte är.

Olga: Tro inte att ni tvingar mig att ta någon som jag inte vill ha.

Nils: Men jag säger ifrån om det kommer en trashank, som jag inte likar. Du vet att vad jag säger, dä ä sagt.

Olga: Vore dä inte på tiden att ordna om sådant när den tiden blir? Det är flera sådana som inspektor Alv, som prata om kärlek, men se jag vill inte höra talas om inspektoren, mycket mindre om kärlek.

Nils: Ja, inspektoren är både bra och inte bra; vi ha väl någe fel allihop. Nå, förvaltar Linderkrans, är inte han i din smak?

Olga: Visst inte. Inga farbroar, om jag får be.

Tittar bort. (Jöns, enkelt klädd, bärande en yxa och en såg kommer).

Nils: Jaha, Jöns har huggit färdigt, ser jag.

Jöns (sätter ned sågen på marken och intar en vilande ställning på den): Ja, just nu för en timme sen kom jag över skogstegen. Där mycke ihålig skog på där där skiftet. Skogvaktarn sa' att det löna inte mödan att driva massaved i den där skogen, inte. Han ansåg, att du får lov att kola ett par milor på tege, isynnerhet nu när kolstigen kostar fyrti kronor. (Jöns talar utdragande och klumpigt med ett särskilt långt utdragande på ordet du).

Nils: Jaså du Jöns. Sa 'an så. Där var ett spektakel där du Jöns. Emellertid får du kvista upp och hugga kas av ändtopparne och kola av det övriga.

Jöns: Jaha! Där blir väl bäst där.

Nils: Jag undrar om Jöns skulle vilja ta statjänst här hos mig, för se jag skulle behöva en stattare för en stup jemna.

Jöns: Ja, se där beror på lönen, där.

Nils: Den saker sköter väl inspektoren om. Han kommer ju här och där ordnar det sig nog.

Insp.: Vi ha Jöns här, ser jag.

Nils: Ja, vi ha där, och nu vill jag städja honom som stattare för ett år framöver. Inspektoren kan sköta den saken mig förutan. (Går).

Insp.: Nå, Jöns, ni är väl luten att stata på ett år. Ni vet där vad ni har att leva av, för se statarlönen nu för tiden är nästan lika stor som en inspektorslön.

Jöns: Ja, får jag så bra betalt, där gör vi upp tvärt.

Insp.: Jöns vet att jag är van att ha ordentliga karlar i min tjänst, så att något muck och slink får inte komma ifråga. Kom ihåg det, Jöns!

Jöns: Ja, jag är också van att ha folk att göra med.

Insp.: Kom med mig in på kontoret, så få vi göra upp. (Båda gå. Jöns är dock något sen i vänd-

ningarna och tycks inte betrakta inspektoren med några vänliga blickar).

Olga kommer bärande en trädgårdskanna eller annat trädgårdsredskap som sättes ned på marken. Hon tittar åt vägen och säger för sig själv:

Nu kommer John den här vägen, få se vad han kan ha för ärende. Tänk om han — — — Jag tar upp en blomma, få se om jag gissar rätt. (Olga letar rätt på en prästkrage eller dylikt och säger för sig själv): Det skall bli roligt att höra av blomman om han kommer i friar-ärende, för se att han ruvar på nå' sådant, dä har jag nästan känt på mig. Hon fattar tag i ett blad och funderar en stund. Jo, så tar jag det: Han friar, han friar inte, han friar. (Åter samma ord): han friar, han friar inte, han friar o. s. v. Slutet blir enligt förut räknat på bladen: Han friar. Jag funderar nästan så, jag också.

John kommer, hälst klädd i sjömansjacka och dito mössa, tar Olga i hand och helsar.

John: Du är hemma, ser jag. Det var roligt det då.

Olga: Ja, som du ser.

John: Jag ville gå hitöver te dej ett slag, ser du.

Olga: Du hade väl ärende till någon annan i närheten, tänker jag. Kanske besöket gäller fröken Siri. Hon talte just om dig för en stund sedan.

John: Var inte elak, Olga! Jag är väl inte någonting för fina fröknar att tala om. Vad sade hon annars om mig ifall du inte ljuger?

Olga: Hon var förtjust i dig, sa' hon själv.

John: Hör du, Olga, menar du att jag skall tro dina insinuationer. Nej du, Olga, så'nt där får du inte i mig utan trätt.

Olga: Det är dagsens sanning. Vore hon här skulle du få höra om jag talar sanning eller inte. Hon kan för resten vara närmare än någon tror.

John: Hon var väl knepig nog att söka nysta ur dig om du hyste någon varmare känsla för mig, så latt hon sedan skulle få nå'nting att bladdra om. Det skulle jag tro om henne. Det skulle roa mig

mer att få veta, om du tycker gott eller illa om mig. Kanske jag kan få veta detta av dig?

Olga: Passa dej du, du är själv en liknande spjuver. Skulle jag förtala mig, så att du finge roligt, menar du?

John: Du pinar nästan ihjäl mig, Olga. Kanske att jag har helt och hållet räknat fel på dig, då jag i all min enfald tänkte att jag och du skulle sympatisera med varandra, och jag är skam att säga nästan ute i ett litet friarärende.

Olga: Du spelar ju hjärter bra, men du har väl alltid någon bättre än mig på val.

John: Du kan väl vara hygglig för en gångs skull och ge någorlunda klart besked om det lönar sig att bikta sig vidare. Emellertid har jag länge tänkt att fråga dig om du tror att du någon gång i livet kan fatta någon böjelse för en sådan simpel stackare som mig. (För sig själv): Jag skulle väl kunna räkna ut i andanom, att jag fordrar det omöjliga. Du som har så många beundrare.

Olga: Har du allvar med vad du säger, då skall jag gärna säga vad jag tänker i saken, och driver du med mig, är skammen din egen. Jag kan inte älska någon annan än dig.

John: Säger du verkligen dä, Olga! Då skall jag (fattar hårt tag om livet på Olga) känna mig så lycklig som en prins. Vill du verkligen bli min? Men kan du och får du ta mej? Vad skall t. ex. din far säga om saken?

Olga: Han mullrar väl lite, tänker jag. Mor får väl ta hand om den saken och ställa det till rätta. (Här fatta de varandras händer).

John: Kanske jag ställer till med bara oreda i huset. Farsan vill naturligtvis ha en måg efter sitt stånd och inte en fattig sjögast. Låt vara att jag tar stymansexamen om ett år, men det blåser många väder till dess och mången friare kanske går och väntar på lägligt tillfälle att få göra upp med dig.

Olga: Tala inte om sådant, det är så obehagligt, så.

John: Men du förstår att jag måste resa bort på sju månader igen och under den tiden förstår jag att mycket kommer att hända. Du kan aldrig härda ut mot alla de försök man skall göra för att rubba ditt beslut. För mej, som bara har dig att tänka på, är det helt annat. Tänk på saken!

Olga: Jag blir dig alldeles säkert trogen, John.

John: Ja, jag vill hoppas det bästa. Jag skickar en ring från första hamn jag anlöper, och sen är du min. Förlåt, älskade, att jag sparde mitt frieri till sista ögonblicket av min vistelse i Sverige, men, ser du, jag var så tvehågsen. Adjö med dig, min raring, och hjärtligt tack för löftet. (Omfamnar henne). Jag måste slita mig lös. (Hastar en bit men kommer strax tillbaka och omfamnar henne ånyo). Är det nu riktigt säkert?

Olga: Ja, John.

(Ridån faller).

ANDRA AVDELNINGEN.

Blomsterrabatterna äro borttagna. Senen föreställer en väg. En rad träd eller buskar bilda fond. Eljest ingenting. Spelas pjäsen ute i det gröna, kan blomsterrabatterna endast skymmas av nedstuckna björk eller al-ruskar.

Ella kommer från vänster, Olga från höger, båda stanna, samt hälsa på varandra.

Ella: Du är på väg till kyrkan, Olga. Är du alldeles ensam?

Olga: Nej, som du ser kommer nästan hela familjen på vägen framåt byn. (Båda titta till höger).

Ella: Varför åker ni inte bil i dag?

Olga: Nej, jag ville inte damma ned kläderna, och pappa ville hellre ta litet motion, sade han. In-

spektoren han hade ju gärna åkt bil, men se för skams skull gick han också.

Ella: Nå, vad har hänt i socknen de sista veckorna, medan jag varit borta?

Olga: Just ingenting, vad jag vet. Den ena dagen går likt den andra, tycker jag.

Ella: Du lär ju ha fått fästman, är inte då något att tala om? Jag hörde det av fröken Siri i går, tror jag. Det där tycks hon inte kunna smälta.

Olga: Jag kan aldrig förstå vad allt kommer ifrån. Jag misstänker att hon stått på lur, då John var dit hem för att taga avsked, då han skulle resa. Hon kunde ingenting veta annars, tycker jag.

Ella: Det har nog gått så till, kunde jag höra. Förut hade hon endast gott att säga om John, men nu, må du tro, det var annat ljud i skällan. Han lär inte duga till någonting numera i hennes tycke. Hur hon sjåpade sig, å hur hon charmerade över honom å bråkade, alldeles som hon varit besatt av en ond ande. Usch, så'n människa!

Olga: Det skall jag bäst veta. Det är bra för John att han är bortrest, annars skulle han nog inte få gå i fred för henne. Hon är annars rysligt förtjust i honom.

Ella: Vad säger inspektoren för gott, jag tycker mig ha hört att han slår för dig. Det kan inte bli något av med honom alltså.

Olga: Usch, nej! En så'n egenkär och lömsk människa. Jag fruktar att han drar pappa på sned innan han slutar.

Ella: Ja, så kan det gå.

Olga (tittar åt höger): Se så förtroligt inspektoren och fröken Siri språkar vid varandra. Det är nog några ränker mot mej som går av stapeln. Dom ha båda två fått ett ämne att diskutera som tycks intressera dem förskräckligt. Kanske att det går så långt att gnabbet emellan dom far bort i och med att John och jag fattat tycke för varandra.

Ella: Ja, du skall få se att det slutar med kär-

lek mellan dom. Nu ha vi dom här, jag får väl fortsätta min väg.

Nils kommer från höger och helsar artigt på Ella som samtidigt avlägsnar sig.

Nils (andfått och pustande): Du gick långt före oss, men jag tycks hinna kapp dig. Får du komma med nu då? Hade ni mycke att språka om?

Olga: Tror jag, de.

Nils (som tittar åt höger): Jag förstår inte va dä är åt inspektoren och fröken Siri. Är det parti mellan dom? (Pekar ditåt). Se hur dom tittar på varandra. Vi få ge oss av, annars stannar dom av helt och hållet. (Båda gå. Efter en stund komma insp. och Siri mycket sakta fram, gående arm i arm. Båda stanna på scenen.)

Siri: Vi saktar av så att vi inte hinna upp herrskapet. (Båda snegla åt vänster). Det var kvistigt av inspektoren att kunna öppna Olgas brev, utan att det märktes. Vad stod det i det?

Insp.: Han nämnde om förlovningsringen och bröllopet som skulle hållas nästa höst ifall hennes far kunde vinnas för partiet. Jo, jag tackar! — — — Olgas far skulle samtycka till att hon tar en sjöman — — —. Såna tankar — — —!

Siri: Nog för dä att jag gärna unnar henne att få John, men se jag kan inte ha det ändå. Ska vi tänka ut något puts åt dom som passar?

Insp.: Dä ä just vad jag har tänkt också. Om fröken Siri vore att lita på, skulle vi lätt göra det där partiet om intet. Jag har en sakramenskade styv idé.

Siri: I så fall kan inspektoren fullkomligt lita på mej. Det skulle nite skada att svalka av kärleksflammorna en smula. Om jag känner dä der ungdomarna rätt, så är dom allt eld och lågor i själ och hjärta, båda två.

Insp.: Om jag minns rätt, har fröken Siri och fröken Olga bra nära lika stül. Jag har ett lämpligt svar i ordning åt honom, skrivet så att han tror att

Olga har skrivet det, och det lyder så här: (Tar upp ett brev ur fickan och läser): Min allra bästa vän, John. Hur lycklig kände jag mig icke, då du vid avskedet lovade mig din oinskränkta tro och kärlek. Jag kände det så, som att blott du och ingen annan skulle kunna bliva mitt allt på jorden. Jag älskade så som blott en oerfaren flicka kan älska, ingiven av en hastigt påkommande och obetänkt ingivelse. Jag kände det vid ditt avsked så som hjärtat skulle brista i mitt bröst, och jag medger att det låg alls intet svek därunder. Vid närmare eftertänkande inser jag dock att vi ej ha någon utsikt att förverkliga denna vår kärlek, helst som ditt liv torde uteslutande bli helgat åt det våta elementet, som är min största fasa, och jag kan nog ej leva utan hemmet, trädgården och blommorna. Det vore en himmelsskriande försyndelse emot min far också, om jag droge till sjöss och lämnade honom ensam på gamla dar. När jag vidare tänker efter har jag en mycket kär vän, som fångslat mitt hjärta, och jag måste, ehuru med lidande och sorgset hjärta lösa dig från det band, som för några dagar band dig vid mig. Vi skulle nog aldrig fått min far att samtycka, och utan hans välsignelse vill jag ej ingå i någon förening. Du har nog mer än en kär vän, som till fullo skall gottgöra det som jag icke längre kan fullgöra, och du skall nog icke i själva verket behöva ångra att din varma håg får med full förståelse vändas åt annat håll. Din i övrigt tillgivna Olga Nilsson.

Siri: O, vad de här karlarna kan få ihop det. Det är väl inte underligt att vi flickor bli uppdragna vid näsan, när herrarna så skoningslöst kan vända och fara med kärleksaffärer. Jag tror inte att jag tors lita på någon karl alls härefter. Nu är det lönlöst att någon talar om kärlek till mig t. ex., för nu tror jag ingen mer.

Insp.: Vad nu, vad nu! Jag har inte hunnit börja, men jag står just i det närmaste hugget att göra det. Vill inte fröken alls anta min hand och mitt hjärta,

om jag bekänner att det är så illa ställt att jag önskar få fröken Siri till min hjärtans kär?

Siri: Jag känner mig rysligt smickrad, men — — —

Insp.: Jag känner mig mycket ledsen om jag med det här lilla skämtet har förverkat frökens hela förtroende. Då bränner jag utan förbarmande upp hela skrivelserna.

Siri: Jag tycker att det var ett vådligt lyckat skämt och det är alldeles lagom åt Olga, att det på så sätt alldeles säkert kommer en fnurra på tråden. Inspektoren var en kanalje att tänka ut det bra.

Insp.: Ja, sådant läder skall sådan smörja ha. Nog antar jag att John blir bra flat, när hn får ett sådant brev, men se, nu måste fröken Siri vara mig behjälplig med brevet, så att det blir fruntimmers stil. Därför vore jag något säkrare på att fröken inte lurar mig, om vi dessförinnan kunde bilda ett hjonelag.

Siri: Är det rama allvaret att inspektoren skulle vilja ha mej?

Insp.: Alldeles rama allvaret. Ingenting mer och ingenting mindre. (Fattar henne om livet.) Skulle inte vi två passa bättre ihop än John och Olga?

Siri: För all del, jo. Jag har ju ingenting emot det för egen del, men se jag är inte riktigt säker på att inte inspektoren spelar rackare med mej. Inspektoren vet ju att alla flickor vilja gifta sig, bara de få en hygglig kavaljer att göra upp med. Emellertid vore det skojigt både att få fästman själv och att spela Olga ett spratt. Jag säger inte nej.

Insp.: Då ha vi det här uppgjort, och fröken är alltså min.

(Båda titta åt vänster. Siri drar sig ur hans arm.)

Siri: Nu ha vi stått här och bladdrat så att kyrkfolket börjar komma tillbaka. Vi få alltså låtsa att vi ha varit till kyrkan, och kan ej stå här i vägen för patron och fröken Olga, som viker av vid kröken

därborta. (Rycker inspektoren i rocken och båda dra sig bort i motsatt riktning).

Om en stund, kommer Nils och Olga gående.

Olga: Stopp, pappa, och låt dem komma i förväg, (Olga rycker honom i rocken, båda titta åt höger) vad kan dom haft för sig, medan vi ha varit i kyrkan?

Nils: Ja, säg det. Det är väl inte parti mellan dem?

Olga: Nog ser det misstänkt ut alltid. Varför ska vi ha de där två odrägliga människorna i huset? Kan inte pappa göra sig kvitt dom och få rättskaffens folk i stället. Inspektoren gör ju allt vad han kan för att sko sig själv och dra loss i fördärvet. Har han nu lirkat till med guvernanten, så att båda två kunna hjälpas åt med sina konster, då ha vi det vackert tillställt. Inspektorens vänner och bekanta få ju köpa för en spottstyver allt möjligt och ändå tror jag att dom får det mesta på kredit. Är sådant rim och reson?

Nils: Jag har nog tänkt både hit och dit om den saken, men det är svårt att få det ordnat. Att inspektoren är en hal fisk, det har jag nog gett akt på. Tror du att han är oärlig också?

Olga: Ja, aldeles säkert. Han tål inte att vi ha pengar så att vi klara oss, för se han har visst fått i sitt huvud att göra oss rena och ställa så, att vi komma i knipa. Se upp med den gynnarn. Han har en gång, oförskämt nog, talat om kärlek till mig, och nog förstår pappa att jag inte vill höra något sådant.

Nils: Verkligen! Du som måtte ha fattat tycke till en fattig sjögast, som inte har mer än han går och står i. Kan du mena att en inspektor inte är god nog åt dig? Vad finner du för gott på den där John? Jag ser ingenting sådant, jag. Men tror du inte att jag har fått reda på hur saken står? Vah! Tror du att du kan lura mig?

Olga: Nu går det nästan långt. Är det inte någon skillnad mellan de där två? Den ena är väl åtminstone född av hederligt folk, då den andra däremot

är både född och skapad enkom för att lura folk. Jag toge inte inspektoren för aldrig då!

Nils: Är du tokig flicka? Du skulle således hellre ta John än du toge inspektoren? Inspektoren kan ju ha sina egenheter och förefalla dig som oresonlig och märkvärdig, men mera oresonligt är det väl i herrans namn av dig att mena att du skall gifta dig med en styrman på ett fartyg, ifall att John någonsin skulle kunna avancera så pass långt. Du blir nog ingenting annat än en matrosfru i hela ditt liv. Har du förstått?

Olga: Man kan bli rasande för mindre.

Nils: Ahja, du har rätt i då.

Olga: John ser bra mycket trevligare ut, är en snäll och glad pojke, och är mera belevad än inspektoren, så förnäm han än vill vara. Det är väl skillnad på om man kan sympatisera med en person eller inte. Jag sympatiserar med John, men inte med inspektoren.

Nils: Kan du sympatisera med en karl som ingenting duger till, som ingenting vill och som ingenting har att skaffa i den här gården? (Högre). Förklara det om du kan, slyna!

Olga: Varför skall såna här frågor diskuteras på kyrkvägen. För resten kan väl inte pappa tänka sig att jag skall gå i ledband och köpas och säljas till hurudana karlar som helst. Jag vet att man skall hedra sin fader och sin moder, och det har jag ju alltid gjort, men om man gifter sig stiger man under ny förmyndare, och då må man väl i herrans namn tänka på, vad slags förmyndare man får för hela återstående livet. Har pappa tänkt på den saken?

Nils: Jaha, nu är du där. Man skall tänka sig för. Nå, tänker du dig för, tycker du? En sjöman kan aldrig duga till någonting på landbacken, och du duger ingenting till på stora fartyg, där vana sjömän bli sjuka och halvdöda allt emellanåt. Har du tänkt på sådant, du? En inspektorsfru har det allt bra trevligare, skulle jag tro.

Olga: Jag ber att slippa höra mera av det här käbblen, jag antar att det blir alltid någon råd för mig också.

(Båda titta åt vänster och samtalet brytes av. Olga går till höger, och Jöns kommer från vänster. Jöns är helgdagsklädd. Hela hans person måste värka som obildad och senfärdig både i tal och handling och bör visa föga vördnad för sin husbonde).

Nils: Jod dag, Jöns!

Jöns: Godda! (Ser dum ut).

Nils: Nå, Jöns, hur kom inspektoren och Jöns överens?

Jöns: Jag grälar aldrig och slåss med folk.

Nils: Då är det hopp om att Jöns kommer överens med inspektoren också, och jag hoppas att Jöns tog väl an platsen som torpare.

Jöns: Ja-a-a-g? Dä har jag inte sagt.

Nils: Men var snäll och gör mej till viljes. Jöns ska få hederlig lön och mjölk så mycke han vill ha. Gör dä, Jöns!

Jöns: Inte med mindre än inspektoren flyttar. En sån sakramenskade klipphund. Jag har väl inte gjort nå gali heller. Om jag finge en mjölkår bleve det väl bara sur glup-mjölk å nå tocke som inte svina vill äta. Nå ana lär jag nog inte få. Den där inspektoren skall ni göra er å mä.

Nils: Varför dä, Jöns?

Jöns: Jo, för dä att han bara vill suga ut arbetera å ingenting betala. Hans närmare bekanta dom får allt ut mer än dom skall ha, så (nickar hemlighetsfullt) fasingen vet hur ärlig han är mot en själv. Se upp bara, det är mitt råd.

Nils: Jöns var mej en baddare, som kommer med sådant.

Jöns (alltid vänd åt vänster och alltså ej ser att inspektoren kommer): Jag tror att inspektoren är en riktig lurifax mot både arbetare och husbonde. Jag har väl hört vad andra, som har haft me an att

göra, har sagt. (Inspektoren kommer fram, synbart förargad). Jag gör inte ett handtag åt den — — —

Insp.: Vah nu då? Är då min person då gället? Har jag gjort Jöns något för när? Varför står Jöns och nedsätter min person, så här? Svara!

Jöns (litet brydd): Sanningen är väl inte mer än rätt att man säger. Har jag sagt så annat?

Insp.: Laglig domstol skall få avgöra den frågan. Jag skall allt lära Jöns vad då vill säga, att stå så här på allmän väg och nedsätta hederligt folk.

(Jöns ger inspektoren en vredgad blick).

(Ridån faller).

TREDJE AVDELNINGEN.

Efter att ha tilläventyrs vid uppförande ute i det fria nedsatt en mängd lövruskor som har skymt bort blomsterrabatten vid andra avdelningen, tages dessa åter bort, ty platsen är den samma som i första avdelningen

Siri och Ella talas vid. Ella är modernt klädd och bär en handväska på armen.

Siri: Har du hört om det har hänt några nyheter här i socknen, du som har varit framöver.

Ella: Ah, här händer väl ingenting nytt. Här går allting som ett urverk. Det skulle just vara roligt för fruarna om dom finge nå'n nyhet att förkunna nå'n gång för varandra. Ingen gifter sig och ingen stjälar och ingen hänger opp sej. Men då var rätt då, (tittar åt gården och sänker rösten samt skyggar med ena handen), jag hörde litet klent om patron Nils, när jag var vid posten. Han skall vara i brydsamma omständigheter, därigenom att inspektoren skulle ha svitt opp honom.

Siri: Ja, anacka den kanaljen, han gör som en vindflöjel: vänder sig efter vinden. När han har någon gås att plocka, då är han len som ett lamm, när

han skall skaka någon människa ifrån sig, då är han förskräcklig. Det skall jag bäst veta.

Ella: Jaså, du har provat på. Nå, hur är han sinnad emot dig för tillfället.

Siri: För en tid sedan, då han ville ha mig till bulvan, för att söka få kärleksaffären mellan John och Olga att ursåra, då erhöll jag giftermålsanbud av honom. Sedan jag var dum nog att följa hans föreskrifter genom att avsända ett falskt brev till John och detta väl var gjort, fick jag erfara hans ändamål, då var mitt värv fyllt. Han ville göra ur för John och få Olga i stället. Hans förräderi tycks vara på väg att lyckas. Icke för då att Olga tycker om honom, men se han har fått både patron och Olga i sina ulvacklor, så gud vet hur det går.

Ella: Då var alldeles för illa. Kan du inte avråda Olga från att befatta sig med inspektoren? Kan-ske om du till någon del yppade inspektorens ränker, så kunde kanske Olga undgå honom. Har du hört något om hur det där brevet, som du skrev till John, har verkat?

Siri: Troligtvis fick Olga något mindre angenämt brev från honom. Hon talte om, hur klenst det var ställt med gossarnas trohet, och jag hörde att hon mente om John. Jag kunde ingenting säga, förstås.

Ella: Det var ju klart, men se om jag får träffa Olga i enskildhet och hon vore någorlunda meddel-sam, skulle jag nog göra vad jag kan.

Siri: Gör det, du. Det kan ingen skriva till John och rätta till det med honom; man har naturligtvis ingen adress på en så'n flyttfågel.

Ella (tittar till höger): Se, där kommer ju Olga.

Siri: Då är det jag som försvinner, och du får ta hand om det hela. Adjö med dej. (Går).

Olga kommer. Hon är nu litet olika klädd mot förut.

Olga: Tjänare! Du är på väg till mig, kan jag se.

Ella: Ja, jag fick några tidningar på posten. Här! (Räcker henne tidningarna). Inga brev ä goda brev.

Olga: Ja, se jag har just heller inga brev att vänta.

Ella: Från din fästman, då. Du är ju förlovad. Har du inte ringen på dig, vad tänker du på! (Tittar på handen).

Olga (nästan gråtande): Ja, nog är jag förlovad alltid. John skickade mig en ring ifrån Göteborg, och jag har ju burit den några gånger. Då ä dock alldeles ofattligt att jag en tid därefter fick ett brev från honom, där han säger sig ha fått korgen av mig. Är dä inte förskräckligt? Vad jag har grubblat och tänkt både hit och dit. Han sade på det sista, att om jag skulle svika honom, så skulle han aldrig komma tillbaka till Sverige igen. Känner jag John rätt, gör han det inte heller. (Gråtande): Vad jag är olycklig!

Ella: Vad säger du! Jag tvivlar inte på att inspektoren har sitt finger med i det där. Tror du inte dä?

Olga: Joo, jag har också grundat ut det så. Nog ä det hjärtlöst gjort i så fall. Han är falsk, men han kan förställa sig som en räv. Usch, att pappa har råkat så illa ut, men det är inte heller underligt, då inspektoren har skött hela kolifejsen härhemma, och pappa aldrig sett upp det ringaste. Jag ville helst dö från alltihop.

Ella: Tala inte så. Du är ung och vacker och har så mycket gott olevat ännu. Det ordnar sig nog. Jag skulle dock vilja avråda dig ifrån att ta inspektoren, för se om du visste så mycket som jag, så — — —

Olga: Nog gör jag vad jag ångrar, det förstår jag. Skada bara att pappa och jag nog innan kort få ta hus med sparvarna. Tänk dig, om pappa skulle få lov att gå som slav och arbeta för andra, utan medel till utkomst. Vore det inte vedervärdigt! Vad skall jag göra? (En djup suck).

Ella: Förhala tiden allt vad du kan. Kanske att

du en vacker dag får gåtan lyckligt löst. Tänk ändå om John läte höra av sig och du kunde rätta till det, som någon troligen har tilltrasslat.

Olga: Det ser så mörkt ut för mig allting, att jag inte vet vad jag skall ta mig till. Och ringen, som John sände mig, har jag ju kvar, var skall jag göra av honom? (Tar upp ringen ur fickan). En så vacker, dyrbar ring. Jag både är och icke är förlovad. Jag visar inspektoren på dej och går i kloster. Jag vill ingen karl ha, när jag inte kan få den jag älskar. (Stoppar ned ringen).

Ella: Vet skam! Du skulle få ge mig John i stället, ha, ha, ha. Nej, hör du, nu går jag. (Går).
ha, ha, ha. Nej, hör du, nå går jag.

(Båda titta åt vänster. Inspektoren och Nils komma. Olga ser surmulen ut).

Insp.: Fröken hade en galant tös här, såg jag. Hon hade kunnat stanna ett tag till (ger Olga en knuff) men — — — inte för min skull förstås.

(Inspektoren tar upp och tänder en cigarr och samtidigt tar Olga upp en blomma (prästkraige eller dyl.) och plockar av bladen tyst för sig själv.)

Nils: De här kvinnfolka ha sina infall. Vad skall det där betyda, Olga. Du vill förmodligen veta om inspektoren vill ha dej eller inte. Inte sannt? (Avbrytande sin bladplockning med sista bladet mellan fingrarna). Men jag kan emellertid tala om för dej, att vi ha gjort upp vår plan, vi båda.

Olga: Handlar dä om mej och jag vet ingenting av. Då fortsätter jag blomman till ända, få se — —

(Inspektören smyger sig intill Olga, rycker av de två sista bladen sägande: Jag vill, du vill!

Olga: Nähej, dä var inte så.

Insp. (med låtsad förvåning): Inte! Hur skulle det annars vara, gullet mitt? (Vill omfamna henne). Annars ljuger blomman. Vi få väl säga: Jag vill, du vill och sen få vi tillägga — — han vill — — (En menande nick åt Nils).

Nils: Alldeles rätt talat. Ni ta varandra, utan

både om och men. Seså, Olga, mucka nu inte.

Olga: Jag har en ring (tar upp den och sätter den på sitt ringfinger), jag är förlovad. Jag kan inte gifta mig med två. Titta här!

Nils: Är du tokig, fjolla. Du förlovad! Då ä väl lika som Anna i Värmlänningarne, du är väl förlovad med näcken, kan jag tro.

Olga: Jag har fått ringen av John, och till dess att jag lämnar ringen tillbaka är jag hans. Ifall ni inte vet vad blomman hade att berätta, så slutade det med: han kommer.

Insp.: Vad är åt fröken? En sådan förträfflig plan, som farsan och jag har gjort upp, bör inte slopas blott för en ring. I övrigt sade en bekant till mig, som reste med samma fartyg, som det John reste med, att John i harmen över en otrogen flicka (och det var väl fröken det) avmönstrat i Danmark och gift sig med en mäklardotter.

Olga: Nu ljuger inspektoren. Det har aldrig fallit John in. Då tror jag inte.

Nils: Skall du sätta dig emot det som jag och inspektoren ha helt och hållet fastställt. Då ä så att nu så ska ni förlova er vid helgen och vill ni så stoltsera som fästmansfolk i några månader, inte mej emot, men se den där John, honom lämnar du alldeles ur räkningen. En gift karl måtte väl i herrans namn få gå i fred för dej. Sade du inte själv nyss, att man inte kan gifta sig med mer än en, åtminstone vardera gången. Kanske du nöjer nej med en halv karl, bara du får John.

Olga: Jag får väl bli ogift så länge. Det går ingen nöd på mig.

Insp.: Går det ingen nöd! Då skall framtiden få utvisa. Då ä inget annat band som håller ihop det här huset i fortsättningen än fröken Olga. Jag är ägare till fastigheten, patron är vice värd och regerar helt och hållet som förut, blott och bart att Olga blir min fru. Varom inte blir det en helt annan ackor-

dering. Begär fröken betänketid så beviljas då till morron bittida, ej en dag längre.

Nils: Är du från förståndet, flicka. Har du annat val att göra. Betänk att om du tredskar, så gör du mig alldeles olycklig. Du förer därmed din gamle faders grå hår med sorg i graven.

Olga: Vad jag är olycklig! Jag ville för pappas skull men jag kan inte. (Gråtande): Har inte inspektoren fört nog olycka in i huset, utan att också förörka hela mitt framtida liv. (Gråter — — —)

(Nils och Inspektoren titta till vänster).

Nils: Det kommer någon främling hit. (Olga tittar åt samma håll).

Olga: John kommer! (John kommer dit och hälsar på Olga).

John (ängsligt): Har du övergivit mig, Olga? Är du numera inspektorens trolovade? Säg, Olga, varför bröt du vår förbindelse?

Olga: Inte jag. Skulle jag — — — nej, John. Din ring har jag kvar; kommer du för att fordra den tillbaka. Är du verkligen gift? Säg, John!

John: Hur hänger detta ihop! Är jag förd bakom ljuset. Är du samma Olga, som då jag for? Vem har sagt, att jag skulle vara gift? Är du förryckt, eller finns det någon, som förfalskar våra brev och ljuger på köpet.

Insp.: Det här går för långt. Vad ha ni för välsignat klotter att ordna om! Den ena har sagt så, den andra så. Att John är gift har jag ju hört, och det är väl som det är med den saken. Att Olga är på väg att bli min, är väl heller ingen hemlighet längre. Nu ha ni båda två fått besked, och här ordas inte vidare om den saken. Jag anhåller, att John går härifrån med det besked han fått, och icke vidare. Adjö! — — Vi sköta våra affärer er förutan, eller hur, svärfar?

Nils: Visst i Helsingland! Kom, Olga! (Tar henne hårt i armen).

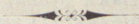
Olga: Nu är det jag, som önskar få ordet. John får väl svara mig på min fråga. Är du gift, John?

John: Visst inte. Varför skulle jag vara gift? Jag tyckte det såg så mystiskt ut det där brevet, jag fick, så att jag sparde det. Här är det. (Tar upp ett brev ur plånboken och visar Olga det).

Olga: Nu är allt förklarat. Jag ser vem som har skrivit det. Jag trodde inte, att inspektoren och Siri skulle vara så nedriga. Gud, så'nt elände! Jag är riktigt glad att du kom, John. Nu sätter jag på mig offentligt min förlovningsring, det är ju ingen brytning längre mellan oss, John?

John: Mellan oss är kärleken, en evig kärlek. (Höjande rösten och fattar henne om livet): Det Gud har förenat skall människor icke åtskilja.

(Ridån faller).

K. S. HAGLÖF, Alsbäck, BORLÄNGE

har å eget förlag utgivit följande

Dramatiska böcker:

- Årsrevy**, kåseri över 1916 års händelser, att sjungas på lätt melodi. Pris 25 öre.
- Nyårs- och Fredstablå**, spelas av Gamla året, Nya året, Kärleken och 2 tomtar. Pris 20 öre.
- Vid årsskiftet**. Nyårstablå för 2 personer, jämte andra poem. 25 öre.
- Sjömannens trolovade**, spelas av 6 personer. Pris 30 öre.
- Helge Humbugsbane**. Sagospel i 2 avdelningar av Verner Wall. (Kan uppföras av barn). Pris 20 öre, 3 ex. 45 öre.
- Barntablåer och sagospel**. 40 öre.
- Lars Jonsa och hans käring**. Dramatiserad skildring i 2 avdeln. för 5 personer. 25 öre.
- När Stulta-Nils skulle ha måg**. Komedi i 3 avdeln. för 7 personer. Ny förbättrad upplaga 40 öre.
- Grosshandlarfamiljen**. Komedi i 4 avdeln. 25 öre.
- Doktor Bloms första mottagning**. Fars i 1 akt för 6 personer. 25 öre.
- Svartsjuka flickor**. Kärleksdrama i 3 avd. för 4 pers. 20 öre.
- Farbror Linds frieri**. Lustspel i 4 avdeln. för 4 personer. 25 öre.
- Anders Jansas slutbref från Stina**. Monolog med sång för 1 person. 20 öre.
- Tvänne mindre dramatiska pjäser**. 25 öre.
- Teateramatörernas nöjesskattkammare**. Innehåller flera dramatiska pjäser och småstycken för en och flera personer, samt diverse bitar på vers och prosa avsedda för ungdomens nöjesavdelning. 50 öre.
- Värs och prosa för fäster och samkväm**. 65 öre.
- Tvänne skildringar ur lifvet**. Pris 35 öre. Denna bok, innehåller två pjäser: "Hog fick Axel ändå" samt "Svenssons Karl-Erik".
- I valet och kvalet**. Drama i 4 avdeln. 5:te upplag. 25 öre.
- En riktig kanalje**. Skämt i 2 avdelningar, 4 personer. 25 öre.
- Kalle Pettersson N:o 1 och 2**. Lustspel i 3 avdelningar, 8 personer. 25 öre.
- En kvinnolist**. Sommarlustspel med sång och dans, lämpligt att utföra vid fäster i det fria. Spelas av 3 herrar och 2 damer samt 1 spelman och några par allmogeungdom. Pris 35 öre.
- Snåla Maja**. Sorglustig nutidspjä för 4 personer. 25 öre.
- Allvar och skämtbitar** för ungdom. 50 öre.
- Ett fasligt krängel**. Spelas av 2 herrar och 3 damer. Mycket skojfrisk. 25 öre.
- Olssons nya piga**. Kärningbladder och karltatal för 2 damer och 1 herre. 20 öre.

Obs! Då någon pjäs skall läras in och flera ex. tagas av samma bok, lämnas den billigare. *Obs!* Böckerna levereras fraktfritt. Vid postförskott tillkommer dock 10 öre pr. sändning. Frimärken mottagas i likvid.

Skriv alltid tydlig adress!

